

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobkyně: **Janssen-Cilag s.r.o.**, IČO: 271 46 928
sídlem Walterovo náměstí 329/1, 158 00 Praha 5
zastoupena advokátem Mgr. Bc. Janem Spáčilem, LL.M.
sídlem Italská 2581/67, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**
sídlem Štěpánská 619/28, 111 21 Praha 1

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, spočívajícím v zahájení a vedení daňové kontroly u žalobkyně za zdaňovací období kalendářního roku 2016

takto:

- I. **Určuje se**, že zásah žalovaného spočívající v zahájení a vedení daňové kontroly, zahájené protokolem č. j. 7246462/20/2002-60564-107517 z 21. 9. 2020, na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2016 u žalobkyně, **byl nezákonný**.
- II. Žalovanému **se zakazuje** dále vést u žalobkyně nezákonně zahájenou a prováděnou daňovou kontrolu, zahájenou protokolem č. j. 7246462/20/2002-60564-107517 z 21. 9. 2020, na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2016, a **přikazuje se** mu tuto daňovou kontrolu ukončit.

- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 14 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce, advokáta Mgr. Bc. Jana Spáčila, LL.M.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný prováděl u společnosti Actelion Pharmaceuticals CZ, s.r.o., IČO: 289 98 871, (dále jen „**daňový subjekt**“), daňovou kontrolu na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2013, jež byla ukončena projednáním zprávy o daňové kontrole s daňovým subjektem 6. 4. 2020. Na základě jejích výsledků bylo daňovému subjektu doměřeno uplatnění odpočtu na podporu výzkumu a vývoje podle § 34 odst. 4 a § 34a až § 34e zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Na straně 4 protokolu k projednání zprávy o daňové kontrole č. j. 2859585/20/2002-60564-107517 z 16. 4. 2020 žalovaný konstatoval, že k uplatnění odpočtu došlo také ve zdaňovacích obdobích 2016 a 2017, a upozornil daňový subjekt na povinnost podání dodatečného daňového přiznání za tato zdaňovací období.
2. Dne 3. 6. 2020 vydal žalovaný výzvu k podání dodatečného daňového přiznání za zdaňovací období 2016 v náhradní lhůtě 15 dnů ode dne jejího doručení, kterou zaslal žalobkyni coby nástupnickému daňovému subjektu. Dne 4. 6. 2020 žalobkyně požádala žalovaného o prodloužení stanovené lhůty do 31. 8. 2020 s odůvodněním, že k 1. 7. 2019 na ni v důsledku fúze sloučením přešlo jmění daňového subjektu. Žalobkyně uvedla, že za účelem posouzení žalovaným tvrzené povinnosti podat dodatečné daňové přiznání potřebuje shromáždit relevantní podklady týkající se již zaniklé společnosti, neboť předmětné zdaňovací období předcházelo uvedené fúzi, a pro toto posouzení je stanovená lhůta nedostatečná. Rozhodnutím č. j. 5538268/20/2002-52524-109302 z 14. 7. 2020 žalovaný prodloužil žalobkyni lhůtu k podání dodatečného daňového přiznání do 31. 8. 2020. Podáním z 28. 8. 2020 žalobkyně sdělila žalovanému, že poslední známá daň za předmětné zdaňovací období byla podle jejího přesvědčení stanovena ve správné výši a nevidí důvod k podání dodatečného daňového přiznání.
3. Dne 21. 9. 2020 byla u žalobkyně zahájena daňová kontrola, proti které brojí nynější žalobou.

II. Žaloba

4. Žalobkyně namítla, že daňová kontrola byla zahájena v okamžiku, kdy již prekludovala lhůta pro stanovení daně. Lhůta k podání daňového přiznání činí podle § 136 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, šest měsíců po uplynutí kalendářního roku, a od jejího konce se odvíjí lhůta pro stanovení daně, jež dle § 148 odst. 1 daňového řádu činí tři roky. Tato lhůta počala v daném případě běžet 3. 7. 2017 a uplynula 3. 7. 2020. Žalobkyně zdůraznila, že výzva žalovaného ze 4. 6. 2020 k podání dodatečného daňového tvrzení neměla na běh lhůty žádný vliv, neboť nevedla k doměření daně ve smyslu § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu. Na podporu tohoto názoru žalobkyně odkázala na několik rozsudků NSS, podle nichž následně zahájená daňová kontrola nemá natolik bezprostřední vztah k výzvě k podání dodatečného daňového tvrzení, aby byly splněny podmínky předmětného ustanovení. K prodloužení lhůty pro stanovení daně o 1 rok proto v takovém případě

nedochází (na př. rozsudek č. j. 1 Afs 66/2020-32 z 5. 3. 2020 nebo č. j. 2 Afs 388/2019-70 z 18. 6. 2020).

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že daňová kontrola byla zahájena ještě před uplynutím lhůty pro stanovení daně, neboť výzva k podání dodatečného daňového přiznání byla úkonem ve smyslu § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu, prodlužujícím danou lhůtu o jeden rok. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že nyní posuzovaný případ je odlišný od věcí řešených dosud správními soudy a je vystaven na odlišných skutkových základech, než tomu bylo v případech posuzovaných rozsudky citovanými žalobkyní. Žalovaný poukázal na pasáž rozsudku NSS sp. zn. 2 Afs 388/2019, kterou žalobkyně přehlédla, ale pro posouzení věci je důležitá. NSS připustil, že se správce daně neumožněním podmíněného prodloužení lhůty pro stanovení daně dostal do neřešitelné situace, nicméně tato „neřešitelnost“ vyplynula zcela z jeho vlastního postupu, neboť ponechal nezbytné úkony na konec lhůty. K ničemu takovému však v nynější věci nedošlo: žalovaný vydal výzvu k podání dodatečného daňového přiznání v bezprostřední návaznosti na svá zjištění vzešlá z daňové kontroly za zdaňovací období roku 2013. Daňová kontrola za zdaňovací období roku 2016 pak byla zahájena bezprostředně poté, co správce daně zjistil žalobkynino negativní stanovisko k podání dodatečného daňového přiznání na dotčené dani. Žalovaný tedy postupoval bez časových prodlev. Pouze s ohledem na chápavý postoj žalovaného a jeho snahu vyjít žalobkyni vstříc nebyla daňová kontrola zahájena v původní, ale až v prodloužené lhůtě pro stanovení daně. Pokud by žalovaný nebyl jednal ve vztahu k žalobkyni přívětivě a pokud by jí byl prodloužil lhůtu pouze o nutné zákonné minimum, pak by byl stihl daňovou kontrolu zahájit do 3. 7. 2020.
6. Žalovaný dále odkázal na judikaturu správních soudů, podle níž nelze ve vztahu k prodloužení lhůty pro vyměření daně přiznat naplnění účinků těm procesním úkonům správce daně, ze kterých lze úspěšně dovodit pouze jejich formální aplikaci bez toho, aby zde skutečně došlo k realizaci předpokládaného úkonu (typicky se jedná o formální zahajování daňové kontroly na sklonku lhůty pro vyměření daně). Tento základní princip byl později vztažen i na další úkony, které jsou za splnění příslušných podmínek způsobilé prodloužit lhůtu pro vyměření daně. Další judikatorní precizace spočívala v tom, že v určitých případech mohou účinky úkonu prodlužujícího lhůtu pro vyměření daně nastat jen tehdy, pokud má daňový subjekt reálnou šanci splnit povinnosti vplývající mu mj. ze základních zásad daňového řízení. Mají-li tedy nastat účinky dle § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu v důsledku výzvy dle § 145 odst. 2 téhož zákona, musí existovat reálná šance pro její splnění. Rovněž tato podmínka byla v posuzované věci splněna.
7. Žalovaný shrnul, že lhůta ke stanovení daně počala běžet 3. 7. 2017, tedy posledním dnem lhůty pro podání dodatečného daňového tvrzení, avšak v posledních 12 měsících před jejím uplynutím došlo k oznámení výzvy k podání dodatečného daňového přiznání žalobkyni, čímž byla lhůta prodloužena o rok do 7. 7. 2021. Protože 21. 9. 2020 byla zahájena daňová kontrola, rozběhla se podle § 148 odst. 3 daňového řádu lhůta pro stanovení dotčené daně znovu a skončí nejdříve 22. 9. 2023. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Žalobkynina replika

8. Žalobkyně v replice opětovně citovala rozsudky NSS, na něž odkázala již v žalobě, a zdůraznila, že nehraje žádnou roli, z jakého důvodu žalovaný nestihl zahájit daňovou kontrolu před prekluzí lhůty pro stanovení daně. V posuzované věci je významné pouze to, že výzva k podání dodatečného daňového přiznání na běh lhůty žádný vliv neměla, neboť mezi ní a doměřením daně není dostatečně bezprostřední vztah. Kromě toho je žalobkyně názoru, že žalovaný shodně jako ve věci posuzované NSS v řízení sp. zn. 2 Afs 388/2019 ponechal nezbytné úkony až na konec lhůty pro stanovení daně, neboť předmětnou výzvu vydal pouhý měsíc před jejím skončením, což potvrzuje rovněž jeho tvrzení, že měl možnost zahájit daňovou kontrolu ještě před 3. 7. 2020. Naopak žalobkyně poskytovala žalovanému veškerou součinnost, a to ve lhůtách jím stanovených. Žalobkyně proto na svém žalobním návrhu setrvala.

V. Posouzení věci městským soudem

9. Soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou.
10. Soud rozhodl podle § 51 bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem nevyjádřili po poučení nesouhlas. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré potřebné listiny jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS, z 29. 1. 2009).
11. Žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem či donucením správního orgánu vymezuje § 82 s. ř. s., podle nějž *„každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“* Ochranu v rámci tohoto žalobního typu může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (na př. rozsudek NSS č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, ze 17. 3. 2008).
12. Podle konstantní judikatury správních soudů představuje nezákonné zahájení a provádění daňové kontroly nezákonný zásah správního orgánu (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 2 Afs 144/2004-110, č. 735/2006 Sb. NSS, z 31. 8. 2005 nebo rozsudek NSS č. j. 9 Afs 279/2014-29, č. 3199/2015 Sb. NSS, z 5. 2. 2015). Jedním z případů nezákonné daňové kontroly je i kontrola prováděná v době, kdy již uplynula lhůta ke stanovení daně.
13. Mezi účastníky není žádného sporu o skutkové okolnosti případu, popsané v části I. tohoto rozsudku. Účastníci se shodují také na tom, že daňový subjekt byl povinen podat řádné daňové tvrzení na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2016 ve lhůtě šesti měsíců od jeho skončení (§ 136 odst. 2 daňového řádu), nejpozději 3. 7. 2017 (§ 33 odst. 1 téhož zákona), což také učinil. Lhůta pro stanovení daně činila tři roky, započala běžet 3. 7. 2017 (§ 148 odst. 1 téhož zákona), a pokud by nebyla před svým koncem prodloužena, uplynula by 3. 7. 2020.

14. Jedinou spornou otázkou v projednávané věci je, zda lze výzvu žalovaného k podání dodatečného daňového tvrzení, vydanou a žalobkyni doručenou 3. 6. 2020, považovat za úkon ve smyslu § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu, jenž by vedl k prodloužení lhůty pro stanovení daně. Podle tohoto ustanovení *„[l]hůta pro stanovení daně se prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k podání dodatečného daňového tvrzení nebo oznámení výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení, pokud tato výzva vedla k doměření daně“* (podtrženo soudem).
15. Situací obdobnou té nyní posuzované se správní soudy zabývaly v posledních letech opakovaně. Ve věci vedené NSS pod sp. zn. 2 Afs 1/2015 daňový subjekt v reakci na obdobnou výzvu sdělil správci daně, že nevidí důvod pro podání dodatečného přiznání k dani. Správce daně poté zahájil daňovou kontrolu a vyměřil daň na základě jejích výsledků. NSS v rozsudku z 30. 4. 2015 konstatoval, že nebyla splněna zákonná podmínka, aby výzva vedla k doměření daně, neboť daň byla doměřena na základě daňové kontroly a nikoliv na základě výzvy. Výzva tudíž nemohla mít zákonem předpokládaný účinek prodloužení lhůty o jeden rok. K zahájení daňové kontroly a vyměření daně teprve v takto „prodloužené“ lhůtě proto došlo nezákonně po uplynutí prekluzivní lhůty ke stanovení daně (zejm. body 35 a 36 rozsudku). Na tyto závěry navázal NSS v rozsudku č. j. 1 Afs 32/2015-28 z 20. 5. 2015, v němž uvedl, že jsou plně přenositelné i na řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem v podobě daňové kontroly zahájené po uplynutí lhůty pro stanovení daně.
16. V rozsudku č. j. 1 Afs 66/2020-32 z 5. 3. 2020 shrnul NSS citovanou judikaturu tak, že *„následně zahájená daňová kontrola nemá natolik bezprostřední vztah k výzvě k podání dodatečného daňového tvrzení, aby byly splněny podmínky shora uvedeného zákonného ustanovení (výzva vedla k doměření daně). K prodloužení lhůty pro stanovení daně o 1 rok proto v takovém případě nedochází“* (bod 14). Pro úplnost NSS doplnil, že *„po reakci daňového subjektu na výzvu správce daně lze použít postupu k odstranění pochybností (§ 89 daňového řádu). Pokud je doměřena daň na základě tohoto postupu, jsou účinky výzvy zachovány. Skutečnost, že v rámci doměřovacího řízení proběhne postup k odstranění pochybností, nevylučuje návaznost rozhodnutí o stanovení daně k výzvě podle § 145 odst. 2 daňového řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 2 Afs 22/2016 – 43). Lze učinit obecný závěr, že § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu předpokládá, že účinky výzvy na prodloužení lhůty pro stanovení daně nastávají v případě, že mezi vydáním výzvy a doměřením daně existuje blízká věcná (a pravidelně i časová) souvislost. Ta je dána, pokud je daň doměřena přímo v návaznosti na výzvu nebo následně zahájený postup k odstranění pochybností ohledně stejných skutečností, které jsou vyjádřeny ve výzvě, nikoliv již při doměření daně na základě výsledků daňové kontroly. Daňovou kontrolu tudíž může správce daně zahájit pouze v původní lhůtě pro stanovení daně. Je tomu tak také proto, že daňová kontrola již rozsahem oprávnění správce daně při jejím provádění může relativně citelně daňový subjekt omezit. Daňový subjekt by tak mohl zároveň po nikoliv zanedbatelnou dobu setrvat v nejistotě, zda daň bude doměřena a jakým způsobem se postup správce daně projeví ve vztahu k prekluzivní lhůtě pro stanovení daně.“* (Bod 16, podtržení doplněno).
17. Shodný názor vyjádřil NSS v rozsudcích č. j. 1 Afs 441/2019-29 z 5. 3. 2020 nebo č. j. 2 Afs 388/2019-70 z 18. 6. 2020, v jehož bodě 42 konstatoval, že *„nesouhlasí s názorem stěžovatele o ‚podmíněném‘ prodloužení lhůty vydáním výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení, na niž bylo daňovým subjektem reagováno negativně, přičemž důvodnost prodloužení lhůty by se mohla prokázat až daňovou kontrolou zahájenou právě v době tohoto ‚podmíněného‘*

prodloužení. Výzva podle § 145 odst. 2 daňového řádu vytváří nezbytný prostor pro toto podání, tedy pro dobrovolné splnění daňové povinnosti daňovým subjektem, a tento prostor mu musí být poskytnut. Pokud výslovně odmítne využít této možnosti a je-li třeba k prokázání správcem daně ve výzvě tvrzeného podezření provedení daňové kontroly, musí být i ta zahájena včas, tedy v původní lhůtě. Operuje-li stěžovatel názorem, že se neumožněním podmíněného prodloužení lhůty dostává správce daně do neřešitelné situace, je třeba poukázat na to, že tato „neřešitelnost“ plyne zcela z jeho postupu, ponechá-li nezbytné úkony na konec lhůty.“ Právě řečené potvrdil NSS také v rozsudku č. j. 5 Afs 16/2020-46 z 28. 8. 2020.

18. Shora uvedené závěry se plně uplatní také v nyní projednávané věci. Z hlediska vlivu výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení na běh lhůty pro stanovení daně je totiž rozhodující výhradně věcná (a pravidelně i časová) souvislost mezi ní a doměřením daně. A tato souvislost není dána v případě, že je daň doměřena na základě výsledků daňové kontroly, na rozdíl od doměření v návaznosti přímo na výzvu nebo následně zahájený postup k odstranění pochybností ohledně stejných skutečností, které jsou vyjádřeny ve výzvě. Jestliže je daň doměřena v návaznosti na daňovou kontrolu, pak musí být daňová kontrola zahájena ještě před uplynutím původní lhůty pro stanovení daně. NSS tuto podmínku formuloval kategoricky, aniž bral v potaz důvody, pro které nebyla daňová kontrola zahájena včas. V závěru rozsudku sp. zn. 2 Afs 388/2019 sice uvedl, že ani „neřešitelná“ situace správce daně nemůže být důvodem pro jiný závěr, neboť si ji správce daně zavinil sám, avšak totéž platí tím spíše v situaci, kdy správce daně měl dostatek času vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení, a v případě jejího oslyšení ještě včas zahájit daňovou kontrolu.
19. Žalovanému je třeba přisvědčit, že pokud správce daně disponuje natolik silnými poznatky, z nichž lze vytvořit důvodný předpoklad o doměření daně, je povinen vyzvat daňový subjekt dle § 145 odst. 2 daňového řádu k podání dodatečného daňového tvrzení a nemůže rovnou přistoupit k zahájení daňové kontroly. Správní soudy nicméně setrvale judikují, že tato výzva je toliko operativním nástrojem, a lhůta k podání dodatečného daňového tvrzení (případně vyjádření nesouhlasu daňového subjektu s důvody změny poslední známé daně) může být stanovena v řádu dnů (na př. rozsudek NSS sp. zn. 1 Afs 66/2020, bod 17).
20. Žalovaný si byl vědom povinnosti daňového subjektu podat dodatečné daňové tvrzení za zdaňovací období roku 2016 nejpozději 16. 4. 2020. Před uplynutím lhůty pro stanovení daně měl tudíž dostatek času k tomu, aby vyzval daňový subjekt ke splnění jeho povinnosti, a pokud tak daňový subjekt neučinil, aby zahájil daňovou kontrolu. Pakliže tak žalovaný neučinil a spolehl se na to, že žalobkyně dodatečné daňové tvrzení podá dobrovolně i po uplynutí lhůty pro stanovení daně (ačkoli takový úmysl bez dalšího neprojevila; žádost ze 4. 6. 2020 odůvodnila tím, že potřebuje více času „za účelem posouzení tvrzené povinnosti podat dodatečné daňové přiznání“), pak s ohledem na existenci shora citované judikatury, jež mu musela být známa, přijal riziko, že v opačném případě již nebude moci daňovou kontrolu po 3. 7. 2020 zahájit. Žalovaný má pravdu, že do této situace se dostal kvůli svému vstřícnému postupu vůči žalobkyni, avšak tato okolnost – ať už bylo její příčinou individuální pochybení nebo dobrá vůle správce daně – nemá na běh lhůty pro stanovení daně žádný vliv.
21. Soud shrnuje, že daňová kontrola za zdaňovací období roku 2016 nemohla vést k doměření daně z příjmů právnických osob za toto zdaňovací období, jelikož byla zahájena až po

uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně. Daňová kontrola tak byla zahájena a následně vedena nezákonně.

VI. Závěr a náklady řízení

22. Soud shledal žalobu důvodnou, proto jí v plném rozsahu vyhověl. Žalobkyně navrhla, aby soud konstatoval nezákonnost zahájení a vedení daňové kontroly a zároveň aby žalovanému zakázal v jejím vedení pokračovat. Podle dřívější judikatury správních soudů nebylo možné domáhat se deklaratorního výroku o nezákonnosti zásahu v těch případech, kdy žaloba brojí proti zásahu, jehož důsledky trvají (rozsudek NSS č. j. 1 Afs 60/2014-48 z 28. 5. 2014, bod 22, nebo č. j. 4 Ads 244/2018-131 z 27. 2. 2020, bod 84). Rozšířený senát NSS však v rozsudku č. j. 6 As 108/2019-39 z 26. 3. 2021 naznal, že „[j]akýkoli dogmatismus při požadavcích na formulaci výroku rozsudku, kterým soud vyhověl zásahové žalobě, není namístě. Při formulaci výroku je klíčová jeho srozumitelnost a vykonatelnost. Též u výroků reagujících na trvající zásah proto může být pro přehlednost vhodné určit, že zásah je nezákonný a teprve pak (třebas i v dalším výroku) zakázat správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval (což ostatně odpovídá také prostému jazykovému výkladu § 87 odst. 2 věty první s. ř. s.).“ Tyto závěry pak NSS zopakoval v rozsudku č. j. 6 Afs 274/2020-41 z 31. 3. 2021 dodávaje: „Zřejmým smyslem vysloveného závěru rozšířeného senátu je zmírnit předchozí ‚zbytečně kategorické‘ judikатурní závěry [...], podle nichž krajský soud nesmí v případě záporní zásahové žaloby výrok o určení nezákonnosti zásahu vyslovit. Nic se však nemění na tom, že se žalobce určení nezákonnosti zásahu, který k okamžiku rozhodnutí soudu trvá, nemůže domáhat.“ Vzhledem k tomuto judikaturnímu posunu soud pro přehlednost rozhodl způsobem navrženým žalobkyní.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2 000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů, a jsou tvořeny odměnou za tři úkony právní služby po 3 100 Kč: převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), paušální náhradou hotových výdajů 300 Kč za každý z těchto úkonů (§ 13 odst. 3) a částkou 2 142 Kč odpovídající DPH v sazbě 21 %, neboť společnost Deloitte legal s.r.o., IČO: 290 55 130, jejímž je žalobkynin zástupce společníkem, je registrována k placení DPH (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Soud nepřiznal žalobkyni odměnu za návrh na nařízení předběžného opatření ani náhradu soudního poplatku za tento návrh, neboť tyto náklady nepovažuje vzhledem k neúspěšnosti návrhu za důvodně vynaložené. Žalobkyniny náklady zastoupení advokátem tak činí 12 342 Kč a náklady řízení celkem 14 342 Kč, a žalovaný je povinen nahradit je žalobkyni v přiměřené lhůtě k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. dubna 2021

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu